RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
10. december 1991 *

I sag T-60/91,

C., Bruxelles, ved advokat Johan Vanden Eynde, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Véronique Demeester, 13, rue Aldringen,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Joseph Griesmar, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand, principalt om, at Kommissionen tilpligtes at ansætte sagsøgeren under tvang af en daglig bøde på 100 000 BFR fra domsafsigelsen, og subsidiært om, at der træffes bestemmelse om iværksættelse af en undersøgelse med henblik på at fastlægge de egentlige årsager til, at sagsøgeren ikke er blevet ansat,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne D. A. O. Edward og R. Schintgen,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Kendelse

1 Ved stævning, indleveret til Rettens Justitskontor den 16. august 1991, har C., der bestod den af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Kommissionen«) afholdte udvælgelsesprøve KOM / R/C/1, anlagt sag, principalt med påstand om, at Kommissionen tilpligtes at ansætte sagsøgeren under tvang af en daglig bøde på 100 000 BFR fra domsafsigelsen, og subsidiært om, at der træffes bestemmelse om iværksættelse af en undersøgelse med henblik på at fastlægge de egentlige årsager til, at sagsøgeren ikke er blevet ansat.

2 Sagsøgeren blev i marts 1989 opført på den reserveliste, der blev opstillet efter afholdelsen af den almindelige udvælgelsesprøve KOM / R/C/1, som Kommissionen iværksatte i slutningen af 1987 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af franskprogede maskinskrivere (stillingsgruppe C4/C5). Denne reservelistes gyldighedsperiode, der oprindelig skulle udløbe den 31. december 1989, blev forlænget indtil den 31. december 1990.

3 Efter i nogle måneder at have været vikaransat som maskinskriver i Kommissionen blev sagsøgeren med virkning fra den 16. oktober 1989 for en periode på tre måneder ansat som hjælpeansat og indplaceret i Generaldirektorat X, »Information, Kommunikation og Kultur«. Sagsøgeren blev ikke, trods flere henvendelser til sin overordnede herom, ansat som tjenestemand i løbet af reservelistens gyldighedsperiode.

4 Sagsøgeren har gjort gældende, at »den virkelige årsag til, at Kommissionen ikke ansatte hende, således som hun havde krav på«, er, at hendes bror, D. C., i 1985 blev domfældt for at have været medlem af »Cellules communistes combattantes« (en belgisk terroristgruppe). Sagsøgeren »har aldrig deltaget i denne terroristgruppes virksomhed eller været tilhænger af dens politiske ideologi«, hvorfor Kommissionen har lagt ganske ubegrundede sikkerhedshensyn til grund for ikke at have ansat hende.

5 Ved et brev af 29. marts 1990 rettede sagsøgeren henvendelse til Kommissionens formand og bad denne om »at gribe ind, således at (hendes) sag ikke længere trænerer i Kommissionen, og således at det anerkendes, at (hun) intet kan bebrejdes, og at der ikke er nogen sikkerhedsrisiko for Kommissionen forbundet med at ansætte (hende)«. Sagsøgeren takkede på forhånd Kommissionens formand for, at han »har været så venlig at bruge tid på at læse dette brev, som jeg håber, at De vil reagere på efter mine ønsker«.

6 Herudover fremsendte sagsøgerens advokat en skrivelse af 9. juli 1990 til Kommissionens formand, hvori han bad denne om at gøre sig bekendt med sagsøgerens personlige aktmappe og om at underrette ham om de virkelige årsager til, at Kommissionen ikke havde villet ansætte hans klient, selv om hun havde bestået en af Kommissionen afholdt udvælgelsesprøve.

7 Den 11. september 1990 besvarede Kommissionen, ved generaldirektøren for personale og administration, R. Hay, sagsøgerens advokats skrivelse. I svarskrivelsen anførte Hay, at »det som følge af Kommissionens problemer med hensyn til de stillinger, der er til rådighed, indtil nu ikke har været muligt at imødekomme C.'s ansøgning om ansættelse«. Hay fremhævede, at »det dengang blev præciseret over for C., at den omstændighed, at hun var opført på en efter en udvælgelsesprøve oprettet liste over egnede ansøgere, kun gav hende en mulighed for at blive udnævnt i en ledig stilling, men ikke nogen ubetinget ret eller noget krav på at blive ansat i Kommissionen«. Endelig anførte Hay, at »gyldighedsperioden for reservelisten i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM / R/C/1 er blevet forlænget indtil den 31. december 1990, og C. er selvsagt fortsat opført på denne«.

8 Den 16. august 1991 har sagsøgeren anlagt denne sag mod Kommissionen.

9 Ved processkrift, der indgik til Rettens Justitskontor den 20. september 1991, har Kommissionen i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement påstået sagen afvist og fremsat begæring om, at Retten træffer afgørelse herom uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Kommissionen har gjort gældende, at Retten sav-

ner kompetence til at påkende sagen. Det påbud til Kommissionen, som Retten ifølge sagsøgerens påstand skal træffe bestemmelse om, går ud over rammerne for de beføjelser, som Domstolen og Retten efter vedtægten har til at træffe afgørelse om tvister som omhandlet i EØF-Traktatens artikel 179. Kommissionen har endvidere anført, at der i sagen ikke er nedlagt påstand om annullation af nogen af den truffet beslutning, hvis lovlighed sagsøgeren ønsker, at Retten efterprøver. Kommissionen henviser herved til fast retspraksis, hvorefter den pågældende EF-retsinstans ikke som led i sin efterprøvelse af lovligheden af bebyrdende afgørelser kan rette påbud til fællesskabsmyndighederne (jf. f.eks. Domstolens dom af 16.6.1971, forenede sager 63/70-75/70, Bode m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 147), idet »de forpligtelser, som påhviler administrationen, kun kan følge af annullationen af en af dens retsakter i henhold til EØF-Traktatens artikel 176« (dom af 14.2.1990, sag C-137/88, Schneemann m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 369).

10 Sagsøgeren har ikke inden for den fastsatte frist indgivet indlæg vedrørende Kommissionens påstand om sagens afvisning.

11 I henhold til procesreglementets artikel 113, sammenholdt med artikel 114, kan Retten til enhver tid af egen drift efterprøve, om en sag skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt. Ifølge procesreglementets artikel 111 kan Retten, såfremt det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at påkende en ved Retten anlagt sag, uden at fortsætte dennes behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Retten skønner, at sagen ved de fremlagte sagsakter er tilstrækkeligt oplyst, og finder, at sagens behandling ikke bør fortsættes.

12 Det bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at efter artikel 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) omfatter begrebet »de af denne vedtægt omfattede personer... ikke blot de tjenestemænd, der for tiden er i tjeneste, men også forhenværende tjenestemænd samt eventuelle ansøgere til en stilling« (dom af 29.10.1975, forenede sager 81/74-88/74, Marenco m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1247, præmis 5). Domstolen har endvidere fastslået, at ikke blot personer, som har status som tjenestemænd eller ansatte ved Fællesskaberne i øvrigt, men også personer, der stiller krav om en sådan status, kan påberåbe sig vedtægtens bestemmelser for den pågældende EF-retsinstans (dom af 20.6.1985, sag 123/84, Klein mod Kommissionen, Sml. s. 1907, præmis 10, og af 11.7.1985, forenede sager 87/77, 130/77, 22/83, 9/84

og 10/84, Salerno m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 2523, præmis 24). Da sagsøgeren har bestået en udvælgelsesprøve, er hun derfor søgsmålsberettiget ved Retten.

13 Det bemærkes herved, at det ligeledes fremgår af Domstolens praksis, at vedtægtens artikel 90 og 91, hvorefter en sags antagelse til realitetsbehandling forudsætter en forudgående forskriftsmæssigt gennemført administrativ procedure som omhandlet i disse bestemmelser, »ikke blot vedrører tjenestemænd, der for tiden er i tjeneste, men også ansøgere til en stilling« (kendelse af 23.9.1986, sag 130/86, Du Besset mod Rådet, Sml. s. 2619, præmis 7).

14 I henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan »enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, ... forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende«. Sagsøgerens brev af 29. marts 1990 til Kommissionens formand kan efter sit indhold anses som en ansøgning i den i vedtægtens artikel 90, stk. 1, forudsatte betydning. Det må herved lægges til grund, at sagsøgeren modtog et svar fra administrationen vedrørende denne ansøgning ved den skrivelse af 11. september 1990, som generaldirektøren for personale og administration, Hay, fremsendte til sagsøgerens advokat, og hvori det anføres, at det ikke indtil da havde været muligt at imødekomme sagsøgerens ansøgning om at blive ansat som følge af problemer med hensyn til de stillinger, der var til rådighed.

15 I henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, kan en sag imidlertid kun antages til realitetsbehandling, såfremt der for ansættelsesmyndigheden er blevet indbragt en forudgående klage som omhandlet i artikel 90, stk. 2, og dette er sket inden for den i denne bestemmelse fastsatte frist (Domstolens dom af 3.2.1977, sag 91/76, Lacroix mod Domstolen, Sml. s. 225, præmis 10, og Rettens dom af 22.2.1990, sag T-72/89, Bocos mod Kommissionen, Sml. II, s. 57).

16 Sagsøgeren har anlagt nærværende sag uden at overholde nogen frister og uden forinden for ansættelsesmyndigheden at indbringe en klage efter vedtægtens artikel

90, stk. 2, over beslutningen om ikke at imødekomme hendes ansøgning. Den af sagsøgeren anlagte sag må herefter åbenbart afvises.

Sagens omkostninger

17 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 10. december 1991.

H. Jung
Justitssekretær

R. García-Valdecasas
Afdelingsformand